

Een zomerzondagmiddag

Het bos is gastvrij

voor miljoenen ijverige muggen
en andere enthousiaste stekelige bloedverwanten,
voor cordons van bramenstruiken
(nee nog niet rijp)
met vlijmscherpe vijandige doorntjes,
voor de onzichtbare sluipmoordende teken

Het bos is gastvrij

voor een golvende heldergroene zee
van menshoge varens
waar de hond in spelen wil

en voor het hert dat
tijdens een korte ontmoeting
ons betovert

Karin Vossen

juni 2006, aangepast april 2022

Mijn "ouwelui"

Jullie zijn passé, not done,
al jaren uit de tijd
De neuzen bleek, zo onaantrekkelijk
dat geen hond er meer in bijt
De rek is er al heel lang uit,
alles zwabbert nu maar wat mee
Lekkages slijtages steeds verholpen
en iedere keer zei ik geen nee
Blaren, vieze luchtjes, eelt
heb ik doorstaan op ons treurig pad
Nu is 't echt over, oude stappers:
'k heb zat geduld met jullie gehad!

Mijn aller charmanste nieuwelingen

Ja hij bestaat: die eerste blik,
jullie glittertjes lonkten in pracht
Het zwoele bruin zei: neem ons mee!
En zijde streelde mijn benen zacht
Naadloos klikte het tussen ons,
geen knellende band of ruwe huid
Een diepe rust kwam over mijn voeten,
ik groeide hoog boven mijzelfe toen uit
Wat kan ik anders dan met jullie te pronken,
snoezigste sleehakken van mijn bestaan?
Wat kan ik anders met zo'n verleidelijk wapen
dan op veroveringstocht te gaan?

Opgeruimd staat netjes/braaf

Netjes, netjes, netjes in de pas
wat zouden anderen zeggen
als ik niet zo braaf meer was...

Netjes, netjes, netjes in de pas
schelden tegen stomvervelende klanten
als ik niet zo braaf meer was...

Netjes, netjes, netjes in de pas
saaie huishoudboel laten verslonzen
als ik niet zo braaf meer was...

Uit de pas, uit de pas
schreeuwt in mij 't beest
doen eens dol, ga uit je bol
geef jezelf vandaag een feest

Netjes, netjes, netjes in de pas
uren lopen soppen
nadat ik eens niet zo braaf meer was...

Terry van Lierop
December 2006

Zonsondergang

De eerste herfstblaadjes ritselen
traag naar beneden
maken geelbruine vlekken
op het groene gras

Verderop
in de donkere diepte van het kanaal
brommen motoren van een
voorbij varend schip

Aan de overkant blaas een schaap
in het licht van de late avond
een streepje nog
van een dag die haast voorbij is

Ik sukkel langzaam verder
met aan het eind
van de riem
onze bejaarde viervoeter

Wanneer zal zijn laatste zonsondergang zijn

Annie Kessels
oktober 2006

in de lenteson
loopt de wandelaar zijn weg
al gaande voorbij

de keien kleuren
na de felle hoos glanzend
in mijn achtertuin

vanaf de toren
waagt de gouden haan een blik
feilloos in de nacht

in de koffiemok
droogt het randje mokkaschuim
bruiner in de zon

loof in de boomgaard
waaiert zachtjes de slaper
zijn snurk in de wind

Annie Kessels, april 2006

De boom

Toen jij ging vallen
wilde ik omarmen en houvast bieden
maar keek toe en liet je gaan
zwaar zijgend op een zij

Nu, liggend
en o, zo kwetsbaar mooi
ontspruiten twijgen aan je bast
ze beroeren zacht het water

Je schaduw zweeft in de rimpeling
hangend aan onzichtbare draden
tot in het oneindig grijs
weet ik dat je mij niet nodig had

Annie Kessels
15-03-06 en herschreven op 10-11-20

Zonsondergang

Het kleine tengere lichaam
drukt zich tegen me aan,
zijn armpjes om me heen geslagen
De warmte van de ondergaande zon trekt
als een mantel om onze schouders
Geuren van volwassenheid ontbreken nog

Achterliggende tijden glijden naar dit nu

Tegen de muur zien we schaduwbeelden
steeds kleiner en kleiner worden
Een heerlijk moment van stilte
We voelen ons opgaan in
een tastbare duisternis

Anja Masee, oktober 2006

Geuren en geluiden komen en gaan
van huis naar huis
Een vriendelijk landschap
waar paarden met wapperende manen
de lente aankondigen

In haar kleine tuin
Heeft ze rozen
heel veel rozen
en één sering geplant

In de omringende keien paradijzen
is het een oase van rust
Hoog in de lucht
volgen we een vogel
tot aan de horizon

Op haar bankje gezeten
plukken we haar herinneringen
Min moeder was ook dol op rozen, zegt ze
en op zaterdag voor de processie
verzamelden de meisjes
de rozenblaadjes

Ik kijk naar haar
en zie de verbaasde bijen
stilvallen in de overrijpe rozenkelken

Anja Masee, januari 2006

Opgeluimd staat netjes

Poetsen, poetsen, poetsen
't voorjaar komt eraan
De vrouw is in extase
De man... moet efkes gaan

Schuren, dweilen, boenen
van boven naar benêe
Ze fluit en zingt de hele dag
en werkt wel voor twee

Fietsen, vissen, kaarten:
ze wijst de man de deur
Kriebels in de lente
en verder geen gezeur

Zo was het vroeger,
de kachel ging uit
het huis moest schoon
dat duurde enkele dagen
Maar dat was heel gewoon

Maar vandaag de dag is iedereen
DRUK DRUK DRUK
We leven veel te snel
Uren worden minuten
en minuten slechts een tel

Anja Masee november 2006

Ze is mijn hartenlapje
en mijn hartendief
met haar appelwangen als een zoet Veentje
honingkleurige dikke lokken
zo fris als een regendruppel
de bloesem van mijn ouderdom
zij is mijn jongste kleindochter

An Cuijpers november 2006

Donker en dreigend liggen de bergen
met gekartelde ruggen,
als een slapende draak met rokende flanken
Hoe zou het zijn als hij ontwaakt?
Slaat hij dan met zijn staart
als een gesel de aarde?
Spuwt hij dan vuur als een toornige God?

Donker en dreigend ligt daar een draak

Ik maak hem niet wakker

An Cuijpers-Rutjens, oktober 2006